

TẬP 15

HỒI 150

Nội Loạn

Màn đêm lặng lẽ bao trùm lấy Độc Xà Cốc, không gian như đang chìm vào cô tịch. Những ánh sáng le lói cuối cùng dần tắt hẳn, để lại một ngôi Linh Đường đứng cô độc trong đêm đen lạnh lẽo.

Cổng Linh Đường vẫn mở, một cơn gió lạnh bất chợt thổi vào khiến ánh nến trong Linh Đường lung linh chao đảo, chiếu lên tường những hình bóng ma quái chập chờn. Trong đêm giá lạnh bỗng nhiên như có tiếng thì thầm trong Linh Đường, thoát như khóc, thoát như cười, tuy không nghe rõ ràng nhưng cũng đủ khiến người ta lạnh buốt tâm can.

Ngôi Linh Đường cũ kỹ đã đến hồi tàn tạ, tuy vẫn cố gắng gượng đứng nhưng dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Bên ngoài, màn sương mỏng như khói trông như muôn hình vạn trạng lơ lửng chung quanh căn phòng heo hắt ánh sáng.

Con người đang khóc than bên cạnh chiếc quan tài trong Linh Đường chính là Tần Vô Viêm.

Hắn quỳ trước linh vị, đầu cúi thấp, ánh mắt phiêu hốt bất định như đang nhìn về chốn xa xăm nào đó.

Trong ánh sáng heo hắt như đang có một cặp mắt đang dõi nhìn hắn.

Tiếng bước chân chợt vang lên làm Tần Vô Viêm bừng tỉnh, thân hình hắn khẽ rung nhẹ rồi từ từ quay lại. Hắn khẽ nhú mày, gương mặt tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn người khách không mời mà đến.

Người này thân mang đạo bào, phẩm cách tôn quý, không ai khác hơn là Thương Tùng đạo nhân.

Tần Vô Viêm và Thương Tùng im lặng nhìn nhau, không ai nói một tiếng nào. Rồi Thương Tùng chậm chậm tiến đến cạnh chiếc áo quan, thấp lên một nén nhang, cung kính hành lễ trước linh vị người quá cố đoạn cắm vào lư hương.

Tần Vô Viêm nhẩn nại nhìn từng cử chỉ của Thương Tùng từ đầu cho đến cuối, khi ông ta quay đầu lại, Tần Vô Viêm cúi đầu hoàn lễ, tuy nét mặt hoàn toàn không biểu hiện điều gì nhưng vẫn khẽ lên tiếng: "Đạ tạ đạo trưởng."

Thương Tùng đạo nhân gật đầu: "Nén hương này tuy muộn màng, nhưng cũng là tấm lòng thành của ta."

Vấn quỳ gối trước linh vị, Tần Vô Viêm trả lời lạng lẽ: "Đạo trưởng có thành ý như vậy, gia sư linh thiêng thể nào cũng nhận biết."

Thương Tùng đạo nhân chăm chú nhìn Tần Vô Viêm, bất chợt mỉm cười: "Tần Công Tử, dường như người không hoan nghênh ta lắm?"

Tần Vô Viêm nhướng mắt, tỏ vẻ kinh ngạc với câu hỏi của Thương Tùng: "đạo trưởng lầm rồi, tiền bối đức cao trọng vọng, luôn được Vạn Độc Môn tôn kính. Nay ân sư gặp chuyện bất hạnh, Vô Viêm trong lòng buồn rầu đau đớn, nếu có chỗ nào thất lễ, xin tiền bối lượng thứ cho!"

Môi Thương Tùng vẫn điểm nụ cười, cặp mắt lão quét qua linh vị của Độc Thần và dừng lại trên chưởng môn ấn tín của Vạn Độc Môn đang nằm trước linh vị. Bất chợt trong người Thương Tùng phát ra một tiếng rít quái dị, nghe tựa hồ như là một loại côn trùng nào đó. Nghe thấy âm thanh này, Tần Vô Viêm biến khẽ biến sắc.

Thương Tùng cười nhẹ: "Lão môn chủ ơi là lão môn chủ! Người có thể an tâm nhắm mắt được rồi, không ngờ trong những đồ đệ do lão dạy dỗ còn sót lại một tên lợi hại thế này! Thật là rắc rối!"

Tần Vô Viêm trầm sắc mặt, nhãn quan trở nên trầm trọng, thốt giọng khản đục: "Đạo Trưởng, ông vừa nói gì?"

Thương Tùng quay đầu lại nhìn Tần Vô Viêm, khẽ nhếch mép, đoạn kéo một ống tay áo lên. Đồng tử Tần Vô Viêm thu lại, chăm chú nhìn chiếc hộp nhỏ trong tay lão, âm thanh quái dị ban nãy đích thị phát xuất ra từ đó!

Về mặt Thương Tùng lộ vẻ vui mừng thần bí, lão chậm chậm đưa cái hộp nhỏ trong tay đến trước linh vị của Độc Thần. Đột nhiên trong chiếc hộp đựng chưởng môn ấn tín của Vạn Độc Môn cũng phát ra âm thanh y hệt như vậy.

Thương Tùng từ từ rút tay về, quay đầu lại hỏi nhẹ: "Là Thất Vĩ Ngô Công à?"

Tần Vô Viêm hít một hơi thật sâu, từ từ nhắm hai mắt lại rồi vụt mở ra. Lúc này mục quang hấn sáng quắc, chỉ trong tích tắc ấy, vóc dáng chậm chạp ban nãy đã hoàn toàn biến mất. Hấn từ từ đứng lên, hai mắt nhìn thẳng Thương Tùng đạo nhân: "Đúng, là Thất Vĩ Ngô Công!"

Căn Linh Đường vốn đang u ám âm trầm đột nhiên như vụt sáng hẳn lên khi Tần Vô Viêm đứng dậy. Hàn khí lạnh lẽo cũng tự nhiên biến mất, nhường chỗ lại cho màn sát khí hùng hực gia tăng trong căn phòng.

Thương Tùng ung dung như không thấy gì cả: "Người nói đi, nếu như sư phụ người mà biết đồ đệ của hắn chết ngay sau hắn, chắc hắn tức giận lắm nhỉ?"

Tần Vô Viêm hừ lạnh: "Sư phụ tuệ trí thông minh, đã sớm đã không xem trọng lễ nghi, lão nhân gia bất quá chỉ muốn đứng xem náo nhiệt khi tại hạ cùng tôn giá động thủ chém giết lẫn nhau mà thôi."

Thương Tùng gật nhẹ, đoạn thở dài: "Đúng như vậy, mười năm qua ta ở bên cạnh lão Môn Chủ, nhận thấy tính tình của lão thật là đáng sợ. Không ngờ khoảng thời gian người đi theo lão ta là ngắn nhất trong đám đệ tử Vạn Độc Môn, nhưng người lại hiểu lão rõ ràng nhất."

Tuy thần sắc Tần Vô Viêm vẫn không thay đổi, chân hắn khẽ lùi một bước như để làm nhẹ bớt sự căng thẳng: "Đạo Trưởng thật tinh tường, không những các hạ nhìn tỏ tường gia sư, mà xem ra nhất cử nhất động của tại hạ cũng không qua mắt được."

Thương Tùng đạo nhân khẽ nhếch mép cười, ánh mắt liếc nhìn theo chân Tần Vô Viêm, đoạn bất chợt hỏi: "Sư phụ người qua đời được bảy ngày rồi chứ?"

Tần Vô Viêm khẽ rung mình, không hiểu Thương Tùng hỏi vậy là ý gì, vì tính tình lão ta hôm nay thật là cổ quái, thâm sâu khó lường, huống chi lão ta đã biết bí mật trong hộp ấn tín môn chủ, chỉ sợ là không ngăn cản lão được. Hắn bước tới một bước: "Bây giờ là giờ Sửu, vừa đúng bảy ngày, không biết đạo trưởng có điều chi chỉ giáo?"

Thương Tùng lập tức thối lui một bước: "Tốt lắm, vậy thì ta không quấy rầy sư phụ người an nghỉ nhé."

Trước khi Tần Vô Viêm kịp có phản ứng gì, Thương Tùng đề khí vọt nhanh như chớp ra ngoài cổng Từ Đường. Bỗng nhiên có tiếng la to: "Tốt lắm! Môn Chủ Ấn Tín... Aaaaahh!" Tiếng quát đó đột nhiên dứt quãng, lời nói chưa kịp nói hết đã phải nhường lại cho tiếng hét đau đớn.

Tần Vô Viêm vụt biến sắc, chưa kịp ngăn lão lại thì thân thủ Thương Tùng đã vọt đi khá xa, chỉ còn nghe thấy tiếng hét đau đớn kia vọng vang.

Trong tịch tắc đó, Độc Xà Cốc đang im lìm bỗng như thức dậy, bốn phương tám hướng nghe âm âm như sóng động, ùn ùn kéo về ngôi Từ Đường.

Thương Tùng quay đầu lại, khẽ mỉm cười nhìn gương mặt trắng bệch của Tần Vô Viêm, đoạn vẫy tay: "Hiền đệ, thúc thúc giúp hiền đệ lần này, khi cháu đoạt được cái

ghế môn chủ, đừng quên ngày hôm nay!" Nói xong, thân ảnh lão vụt biến mất vào màn đêm đen.

Tần Vô Viêm dựa vào cổng từ đường thở mạnh, ánh mắt hấn ngập tràn nộ hỏa. Hiển nhiên như Thương Tùng dự tính trước, ngôi Từ Đường đang bị bao vây bởi vô số nhân mã dưới quyền ba vị sư huynh của Tần Vô Viêm.

Ánh đuốc chen lẫn ánh kiếm, tầng tầng lớp lớp đệ tử Vạn Độc Môn tiến tới ngôi linh đường với sát khí đằng đằng.

Thời khắc trôi qua trong sự im lặng ngột thở, rồi vang lên tiếng quát vang dậy chấn động cả sơn cốc: "GIẾT!"

Màn đêm âm u bỗng trở nên ngạt thở lạ thường.

oOo

Những tia nắng đầu tiên bắt đầu thấp sáng mặt đất. Từ lúc rời Độc Xà Cốc đến giờ, Thương Tùng đạo nhân ngự kiếm bay về hướng đông bắc được bốn trăm dặm thì gặp một khu tiểu thành, lão xem xét kỹ lưỡng từ trên không rồi đáp xuống một ngọn đồi nằm sát bên cạnh đó.

Trên ngọn đồi vô danh này mọc vô số cây hạnh nhân, từ trên cao nhìn như một khu rừng một màu đỏ, trông thật phần mỹ lệ. Ba nam, một nữ đang đứng đó, không ai khác hơn là Quỷ Vương, Quỷ Tiên Sinh, Quỷ Lệ, và U Cơ.

Song mục nhìn Thương Tùng từ từ hạ xuống đất, Quỷ Vương nở nụ cười: "Sao? Thuận lợi cả chứ?"

Thương Tùng gật đầu: "Quả nhiên không ngoài dự liệu của Tông Chủ, thương thế của Tần Vô Viêm đã hoàn toàn hồi phục, ngoài ra, con Thất Vĩ Ngô Công được giấu trong chiếc hộp ẩn tín của môn chủ Vạn Độc Môn, bất cứ ai mở nắp ra thì sẽ bị nó cắn chết ngay."

Quỷ Vương quay sang Quỷ Tiên Sinh cười lớn: "Tiên sinh, phương kế này được dùng không biết bao nhiêu lần rồi, đến bây giờ vẫn có người sử dụng!"

Quỷ Lệ vẫn lạnh lẽo sắc mặt không nói một lời gì, U Cơ cũng giữ sự trầm mặc. Quỷ Tiên Sinh trả lời nhẹ: "Kế sách cho dù đã cũ nhưng còn hữu dụng thì vẫn là kế hay."

Quỷ Vương gật đầu: "Độc Thần lão tiên bối là nhân vật nhất đại kiêu hùng trong thánh giáo, lại đi thu nhận một đám đệ tử thế này, thật là làm người ta thất vọng."

Thương Tùng mỉm cười: "Bất quá chỉ có tên Tần Vô Viêm là còn trông được, đáng tiếc thật."

Quỷ vương nhìn qua những người im lặng này giờ cười nhẹ, Quỷ Lệ khẽ nhú mày nhìn lại Quỷ Vương, trong lòng thầm nghĩ sao lão ta hôm nay có vẻ kỳ quái vậy.

Ý nghĩ của Quỷ Lệ vừa thoáng qua thì chợt bỗng có những tiếng la hét kinh sợ từ ngôi tiểu thành nhanh chóng lan rộng ra, trong những thanh âm hoảng hốt đó có thể nghe tiếng la: "Thú Yêu! Thú Yêu đã đến!"

Những thanh âm đình tại nhức óc vang đến từ phương nam, một vùng đất vốn thanh tĩnh yên bình đột nhiên bị bao trùm bởi khói bụi, trông như thiên quân vạn mã đang ầm ầm kéo đến từ phía bên kia ngôi tiểu thành.

Tuy bọn Quỷ Vương đã từng nhìn thấy nhiều điều lạ lùng, nhưng quang cảnh kinh thiên động địa trong giờ phút này không khỏi làm họ biến sắc. Muôn ngàn quái vật và yêu thú tầng tầng lớp lớp tràn tới ngôi tiểu thành trong tiếng gầm rú hoang dại, những thân thể to lớn quái dị, những hàm răng nanh nhọn hoắt và móng vuốt sắc bén thấp thoáng trong màn gió bụi. Dân làng kinh hoàng bỏ chạy khắp nơi, nhưng trong tình huống này còn có nơi nào được coi là an toàn?

Tiếng chân mãnh thú càng lúc càng đình tại nhức óc, bọn chúng tràn tới từ phương nam càng lúc càng nhiều, khu vực này đã hoàn toàn trở thành một vườn thú khổng lồ, những cặp mắt đỏ rực cùng những tiếng rống bao lấy ngôi tiểu thành. Những con người xấu số kia chưa kịp chạy xa thì đã bị cát bụi bao trùm lấy, thoáng có ánh huyết quang trong màn mê vụ ấy, những tiếng thét vừa thoát ra khỏi cổ họng đã nghẹn lại ngay.

Trên tường thành, một số người nhờ sức mạnh của ý chí cầu sanh mà kịp thời rút lên được chiếc cầu treo ngoài cổng thành, tạm thời giữ chân được lũ yêu thú bên ngoài. Chúng lúc lúc xung quanh ngôi tiểu thành với con số nhìn như bất tận.

Trên không trung, năm người nín thở đứng nhìn. Từ đằng xa bỗng hiện ra một đám mây mù cùng với thanh âm vang dội khắp bầu trời. Thần sắc Quỷ Vương khẽ biến động, lão nói nhỏ: "Cuối cùng nó cũng đến rồi, nếu như quả đúng là con yêu thú đó, các người cứ giữ nguyên kế sách mà hành sự."

Mọi người khẽ gật đầu rồi lập tức tản ra. Quỷ Vương đứng nguyên chỗ cũ nhìn về phía chân trời kia, khẽ nhếch mép nở nụ cười, đoạn thân ảnh vọt thẳng lên mất hút sau đám mây.

Khi nghe tiếng thanh âm kia, đám yêu thú bên ngoài ngôi tiểu thành cùng ngẩng đầu lên đồng thanh gầm rú, quang cảnh khủng bố tràn ngập mùi hôi tanh quặng lẫn hương vị của máu.

Trong đám mây mù kia bỗng vang một tiếng gầm lớn, hào quang chớp lòa trên không trung để lộ ra thân hình một con mãnh thú khổng lồ. Nhìn từ phía xa, hình dạng nó như một con hổ, trên trán lơ mờ một chữ "Vương", thân thể nó to lớn hơn những con hổ thường không biết bao nhiêu lần, nanh vuốt sắc bén, bộ lông ánh màu ngũ sắc, điểm quái dị nhất là đuôi nó cực dài, trông còn dài hơn cả chính thân hình nữa.

So với nó, những con quái thú kia trông chẳng khác gì những con mèo nhỏ, những chú cún con.

Đang ẩn thân ngoài ngôi tiểu thành, Quỷ Lê khẽ nhíu mày: "Sô Ngô!"¹

Đám yêu thú vây quanh ngôi tiểu thành bất quá vẫn thấp hơn tường thành, còn con quái vật này chiều cao chắc đến năm, sáu trượng, thân hình to lớn của nó trông áp đảo cả ngôi tiểu thành. Mùi tanh tưởi nồng nặc theo nó tràn ngập không trung. Những người đang đứng trên tường thành đều kinh sợ bỏ chạy hết.

Sô Ngô gầm lên hai tiếng, cặp mắt sáng rực, giơ chân trước lên đập thẳng vào cổng thành. Móng vuốt sắc nhọn của nó dễ dàng rách xuyên cánh cổng kiên cố bằng gỗ, đâm luôn vào những người đứng phía trong chưa kịp phản ứng. Dân làng thấy thế sợ hãi bỏ chạy tứ phía.

Sô Ngô gầm vang, những móng vuốt liên tục thay phiên nhau công kích thành môn, và rồi cánh cổng gục ngã giữa những thanh âm gầm rú tràn đầy hưng phấn từ phía bên ngoài, trong tích tắc, vớ số mãnh thú tràn vào trong khởi trận mưa máu gió tanh.

Sô Ngô đánh sập cổng thành, nhưng bản thân nó lại không bước vào bên trong, hầu như việc nó làm đến đây là xong. Ngoài ra, dường như nó cảm thấy có gì đó khác lạ, chiếc đầu hổ to lớn ngẩng cao lên đánh hơi. Trong thời khắc Sô Ngô đang do dự này, bỗng tường thành nổ tung, Thương Tùng đạo nhân bay vọt ra ngay trước thân hình con quái thú, hoành kiếm chém thẳng vào ngực nó.

Sô Ngô gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, thân hình vọt ngược trở lại phía sau để tránh, nhưng Thương Tùng đạo nhân đầu sao cũng là cao nhân xuất xứ từ Thanh Vân,

¹ "San hải kinh, Hải nội bắc kinh". Sô Ngô: trăn thú của rừng, vóc dáng như con hổ, lông ngũ sắc, đuôi dài hơn thân hình, tên gọi là Sô Ngô, một ngày có thể đi ngàn dặm.

"Thần ma chí dị. Yêu thú thiên." Sô Ngô: Dị thú vùng Thần Châu nam cương, thân giống hổ, lông ngũ sắc, đuôi dài, có thể hiệu lệnh bách thú, được chúng xem như vua.

được mệnh danh là Thiên hạ đệ nhất môn, chỉ nghe một tiếng khô khan như lụa xé, ngực Sô Ngô rách toạc một vết thương dài đến bốn thước.

Vết chém này đủ để giết tại chỗ bất cứ con quái vật tầm thường nào, nhưng Sô Ngô hiển nhiên khác hẳn, tuy máu từ ngực nó vọt ra như suối, trông nó chỉ giận dữ bội phần chứ không đau đớn vì vết thương tí nào.

Thương Tùng khẽ biến sắc, thân thủ vội tránh móng vuốt sắc bén của con dị thú, ngự kiếm phóng thẳng về hướng bắc. Sô Ngô gầm lớn, cặp mắt như lửa cháy rực, lập tức đuổi theo sau.

Thương Tùng ban đầu toan tính bay về ngọn đồi vô danh kia để hợp sức với những người kia trừ khử con quái vậy này, nhưng mới được nửa đường thì bỗng cảm thấy mùi tanh tưởi nồng nặc và hơi gió nóng ran phía sau. Thương Tùng quay đầu lại và kinh ngạc khi thấy Sô Ngô bốn chân chạy như bay, tốc độ nhanh như gió đã đuổi kịp đến nơi.

Miệng Sô Ngô há rộng, tựa như có thể cắn đứt người Thương Tùng làm hai trong khoảnh khắc, nhưng dù sao lão cũng là nhân vật thanh tu lâu năm, trong trường hợp nguy khốn này vẫn không hề hoảng loạn, thân ảnh Thương Tùng vụt hạ xuống, tránh khỏi hàm răng của tử thần trong đường tơ kẽ tóc.

Lão liên tục chuyển động, chọt bay lên rồi lại vọt xuống, lúc qua trái, lúc qua phải, tránh không bay đường thẳng để Sô Ngô không còn dùng được khả năng chạy đường trường kinh hồn của nó. Cuối cùng thì lão cũng đã đến rừng cây hạnh nhân đỏ rực, và Sô Ngô cũng bị tách rời khỏi đám yêu thú một cách êm thấm.

Thương Tùng quát lên một tiếng rồi bay thẳng vào khu rừng, Sô Ngô phấn nộ đuổi theo, nhưng khi nó vừa tới chạy tới khoảng trống trước khu rừng thì thân ảnh đen tuyền của Quỷ Tiên Sinh bất chợt hiện ra, miệng đọc tụng chú, y phục toàn thân phấp phới, trông như có linh lực cổ quái gì đó đang phát tán ra từ thân thể ông ta.

Sô Ngô vụt dừng cước bộ, động lực mạnh mẽ tàn dư từ cuộc săn đuổi vừa rồi tiếp tục đẩy thân hình to lớn của nó trượt đi thêm vài chục trượng rồi mới đứng lại hẳn. Thương Tùng đã biến mất hẳn trong rừng cây, nhãn trung của nó bây giờ chỉ còn chú ý đến linh lực đang tỏa ra từ thân ảnh màu đen kia.

Sô Ngô gầm lên một tiếng lớn, ba màn khói đen bỗng tỏa ra từ miệng nó, kết hợp lại trên không trung thành ba bộ xương khô tay cầm trường kiếm, nhắm thẳng hướng Quỷ Tiên Sinh lao tới!

Quỷ Tiên Sinh chấn động, không ngờ con yêu thú này không những hung mãnh nhanh lẹ phi thường, mà còn biết dùng vu pháp vùng Nam Cương, thật là đáng gờm!

Quý Tiên Sinh vẫn không ngừng thi triển pháp thuật, thân ảnh Quý Lệ và U Cơ vụt hiện ra đứng trấn thủ trước mặt Quý Tiên Sinh. Song thủ U Cơ giao lại với nhau thành một pháp ấn kỳ dị, trông khác hẳn pháp ấn của phật môn Trung Thổ. Bàn tay nàng tỏa ra một đạo ngân quang sáng lòa chặn đứng một khô lâu lại, bộ xương kia lập tức bốc cháy, đoạn rung động mạnh và tan mất dạng. Đây đích thị là Chu Tước Ấn!

Thần sắc Quý Lệ mặc nhiên khi đối đầu với hai bộ khô lâu còn lại. Hữu thủ hất khẽ động, Phệ Hồn Ma Bổng xuất hiện trên tay. Khác với những trận đấu khác, lần này Quý Lệ lại cầm ngược cây Thiêu Hỏa Côn một cách kỳ quái, Phệ Huyết Châu phía sau, Hắc Bổng phía trước.

Cùng một lúc, hai bộ khô lâu vùng kiếm chém tới, khi chúng còn cách Quý Lệ chừng ba thước, toàn thân Hắc Bổng phát ra đạo hồng quang mãnh liệt, hắc khí tỏa ra đậm đặc. Song phương chạm nhau, Hắc Bổng trong tay Quý Lệ đâm xuyên qua hai bộ xương ngọt như đậu hũ, miệng khô lâu há hốc nhưng không phát ra được thanh âm gì, đoạn âm thầm tan thành một làn khói đen và bị Hắc Bổng hút lấy.

Hắc Bổng của Quý Lệ đích thị là cây gậy Nhiếp Hồn, là vật khắc tinh của yêu pháp, ngày trước đã từng phá khô lâu pháp trận của Hấp Huyết lão yêu.

Sô Ngô hiển nhiên không ngờ rằng vu pháp của nó có thể bị hóa giải dễ dàng như vậy, không khỏi bị kinh sợ nhất thời. Trong khi đó, Quý Tiên Sinh đã hành pháp xong, lão rung nhẹ hai tay, một đạo hồng quang từ trời hạ xuống, đích thị là Phục Long Đỉnh, uy thế xem ra còn mạnh hơn năm nào.

Hồng quang hạ xuống như một bức màn giam lấy Sô Ngô, con quái thú lập tức cảm thấy sức nặng như cả hòn núi đè xuống, tuy lọt vào nghịch cảnh đến hô hấp còn không xong, con kỳ thú vùng Nam Cương này vẫn nổi trận lôi đình, miệng gầm lớn, thân thể vùng vẫy không ngừng.

Trong thời khắc đó, từ phía trên Phục Long Đỉnh một thân ảnh chớp như thiểm điện, Quý Vương từ đám mây đáp xuống.

Sô Ngô như cảm thấy được, nó ngẩng cao đầu gầm lớn, màn hồng quang hơi rung nhẹ nhưng vẫn không cho phép mắt nó nhìn rõ được quang cảnh phía ngoài, chỉ thấy lờ mờ Quý Vương vụt nhanh như chớp dùng một vật gì đó đánh thẳng vào trán nó.

Thân hình Sô Ngô rung mạnh từ đầu đến chân, vật thần bí mà Quý Vương vừa cầm cũng biến mất không thấy đâu nữa. Ánh sáng ngũ sắc trên lông nó từ từ biến thành ảm đạm, thất khiếu đồng thời xuất huyết. Quý Vương cười lớn, hữu thủ đột nhiên đâm thẳng vào sọ con mãnh thú. Sô Ngô gầm lên một tiếng kinh thiên động địa cuối cùng, thân hình run rẩy, rồi chậm chạp đổ ầm xuống.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>